

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > שיחת השבוע 067 חוקת תשעה חק שינוי תשעה

שיחת השבוע 067 חוקת תשעה חק שינוי תשעה

פרשת השבוע פרשת חוקת "זאת חוקת התורה אדם כי ימות באהל" פרשת טהרת טמא חוקה נקראת חוקה לשון דבר שחוקקים אותו על שם כן נקרא משה כמו שאומרים חז"ל "שם חלקת מחוקק ספון משה איקרי מחוקק. חקיקה של דבר עניינו לחוק דבר שאיננו ניתן לשינוי זה בחינת שנאמר בלבנה וחמה. חק חקיקה חק וזמן שלא ישנו תפקידם. המציאות של דבר שהוא קבוע בלתי משתנה הוא הנקרא חוק דבר קבוע חקוק בלתי משתנה.

יש שתי כוחות יסודיים שבור"ע גילה בעולמו ע"י ברא את עולמו וע"י מנהיג את עולמו.

האחד זה הכח הבלתי משתנה. "חק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם" סדר הלבנה וחמה שנמצאים במהלך קבוע זה הגילוי של צורת הבריאה. כח אחד חק שלא ישנו תפקידם חקיקה ולא שנית דבר בלתי משתנה הכח השני שבור"ע ברא את עולמו הוא כח של שינוי אלו הם שתי כוחות של דבר והיפוכו מחד חק בלתי משתנה "זאת התורה לא תהא מוחלפת" היא נקראת חוקה. חוקה חוקקתי לך "זאת חוקת התורה" כלל כל התורה נקראת חוקה כמו שמבואר זהו כח של מציאות בבריאה של בלתי משתנה "זאת התורה לא תהא מוחלפת" ומאידך כח בבריאה שבור"ע ברא שיש מציאות של שינוי לשנות דברים ממצבם הראשון.

ראשית כפשוטו טהרת המת השינוי המוחלט שקיים בבריאה הוא שינוי מחיים למות יש הרבה שינויים עוד מעט נתבונן בהם בחלקם לפחות אבל השינוי היסודי שקיים בבריאה זהו שינוי מחיים למוות ולפיכך הטהרה של המת זה לא רק להפוך אותו ממת לחי, זה יהיה לעתיד לבוא תחיית המתים. ומעין כך מחייה מתים בהווה. אלא הגילוי של טהרת המת היא כאשר מגלים את החוקה חקקתי לך כח של חק בלתי משתנה. זה עומק הטהרה של טומאת המת.

כי מכיוון שנתבאר שהמהות של טומאת המת ענינו כח השינוי, שנוי מחיים למוות. מכח כך חל תולדה של המוות אבי אבות הטומאה שהנטמא הופך להיות אב הטומאה. וגדר הדבר הוא שהמציאות של החוקה היא מגלה את ההפך הגמור של כח השינוי שהגילוי החריף שבו הוא מחיים למוות וזה עומק הטהרה שמטהרת את המת.

מ"מ א"כ שני הכוחות הללו שבור"ע ברא את עולמו כח של הוויה "אני הוויה לא שנית" חוקה חוקקתי לך וכח של מציאות של שינוי קומת אדם. נפש האדם כדברי רבותינו כידוע מאד בכללות ממש יש ע"ג ג' לבושים. מעשה, דיבור ומחשבה. ובכל שלשת החלקים הללו מתגלה הקומה של מקום ההשתנות כח של שינוי.

מעשה כח מעשה של האדם יש את טבע היצירתו שבורא עולם ברא מה המעשים של האדם צריכים להיות אבל כאשר האדם חוטא עצם החטא הוא שינוי מעשה יש קניני שינוי.

מעשה בגזלה אבל עצם מעשה האדם כאשר האדם עושה את המצווה רמ"ח איברים שבאדם אז המעשים שלו מתאימים למי שהוא יש בו רמ"ח איברים רמ"ח מצוות וכל מצוה ומצוה שעושה מתאימה לאיבר שנמצא במקביל לאותו מצווה. אבל כאשר ח"ו עובר האדם עבירה, עבירה ענינו שהוא משנה את כח המעשה שבתוכו. זה שינוי המעשה. המעשה שהוא היה צריך לעשות היה צריך להיות מתאים לרמ"ח אברים דיליה ולאבר הפרטי דיליה. אבל כאשר האדם רחמנא לצלן מבטל עשה ויתר ע"כ עושה לא תעשה. אז הוא משנה את מציאות קומת המעשה זה מציאות של עולם של שינוי. בפועל שבדבר אז האדם יכול לקחת דברים ולשנות אותם כמו שהוזכר דין קנינים גזילה שיש שינוי למעשה. ומכלל כך בפנים של עולם המעשה האדם

יכול לשנות את קומת המעשה.

בהגדרה דקה יותר ורחבה יותר קודם החטא אדם הראשון היה בג"ע היה ראוי לו שמאכלו יהיה מכח מה שגדל בג"ע מכל עץ הגן אכל תאכל אבל בשעה שהוא פגם חטא אכל מעץ הדעת הקב"ה מגרשו מג"ע ויגרשו "בזעת אפיק תאכל לחם עד שובך אל האדמה אשר ממנו לוקחת" מצד כך כל קומת המעשה שלו השתנתה לא רק שהגדרת הדבר שהוא עשה מעשה של עבירה ועבירה היא מעשה של שינוי באדם זה היה השורש אבל התולדה מכאן ואילך היא כל עמל האדם אדם לעמל יולד אם הוא זוכה זה לעמל תורה ואם הוא לא זוכה זה עמל מלאכה ועמל מלאכה הוא כולו יסודו תולדה של חטא האופן של העמל בזעת אפיק תאכל לחם עד שובך אל האדמה אשר ממנה לוקחת שזה רב העמל של בני אדם כאן בעולם עד"כ כל קומת המעשה היא בעצם עולם של שינוי זהו הגדרה הדקה.

אלו לא חטא האדם הוא היה במדרגה של שבת הוא היה במדרגה של ת"ח שבני עירו מצויים לעשות לו מלאכתו אין לו מציאות של קומת עולם המעשה באופן הגמור שבו אבל כשהוא חטא "בזעת אפיק תאכל לחם קוץ ודרדר תצמיח לך" יש עמל ויגיעה בקרקע עמל פרנסה השתדלות כל קומת המעשה של האדם זה שינוי בעצם. ממי שהוא שינוי בעצם ממי שהוא.

כח הדיבור שבאדם האדם נקרא מדבר מלשון כח הדיבור שנמסר לאדם שבזה הוא שונה משאר הנבראים כולם במדבר שבו ראשית שם נמצא עיקר השינוי של כח טוב וכח רע זהו סיפור לשה"ר מה יתרון לבעל הלשון הנחש כמו שדורשת הגמרא בתענית נקבצים כל החיות אצל הנחש ואומרים לו מה יתרון לבעל הלשון מה הנאה יש לך כח הדיבור הוא כח לשנות דברים הוא כח לשנות דברים

אתן כמה דוגמאות מעשיות שמבואר של כח של שניו בסוף ברכות הסוגיה של החלומות הכל הולך אחר הפה נמצא שבכח הפה שבאדם יש כח לאדם לשנות את המציאות אבי"ר ובא שם חלמו את אותו דבר והפתרון הולך אחר הפה כלומר הפה של האדם יכול לשנות מציאות. כח של שינוי ויתר ע"כ "ותגזר אומר ויקיים לך" אם האדם זכאי לך שמרו מתקיים בו כמו שמבואר בסוגיא בבא מציאה "ותגזר אומר ויקיים לך" יש לו מציאות שהדבור שלו מתקיים.

ובעומק עוד יותר שזה עיקר כח שינוי של פה זה במדרגה הנקראת תפילה האדם מתפלל כל יסודו של תפילה יש שבח יש הודאה אבל האמצעיות שהם בקשה יסודו של בקשה הוא כח לשנות מכח מדרגת הפה של האדם. זהו שינוי של מדרגת הפה כח הפה אם תבעיון בעין כח של בעי כח של בקשה כח של תפילה שמתגלה בלבו עבודה של בלב אבל יוצאת מהכח אל הפועל במציאות של הפה וגו' הפה כאשר מתגלה בו מציאות של דיבור יש לו כח לשנות דברים זה כח השינוי שגנוז בפיו של האדם.

המחשבה מחשבתו של האדם כח החוכמה מדור לדור שנמסר ירדה תורה מהר סיני נמסרה התורה לחכמי הדור כפי חכמי הדור כך גדרי התורה שבאותו דור כך גדרי ההלכה הם הנקראים עיני העדה ואם מעיני העדה נעלם הדבר עיני העדה שהכל הולכים אחריהם לפי חכמי הדור ואם חכם בדור שלפניו אומר שפטור חכם בדור שלאחריו יכול לומר חייב דור שלפניו אומר מותר דור שלאחריו יכול לאמר אסור כלומר כוחו של מציאות חכמת האדם זה שהוא יכול לשנות את הדברים.

רבי בזקנותו רבי בילדותו הזהב קונה את הכסף והכסף קונה את הזהב חזר בו מילדותו לזקנותו כלומר בכח המחשבה מונח כח של שנוי, כח של שינוי, של חכמה השינוי הוא שינוי שמשתלשל עד גדר ד' אמות של הלכה. אבל הוא שינוי בכח המחשבה שינוי בעצם כח החכמה שבאדם. נמסר לו כח שיכול לשנות הדרגה בי יש כח לחזור בו זה כח של מחשבה כח של חכמה אבל בעומק עוד יותר שזה שורש כח של שינוי שנמצא באדם זה מונח בעומק כח הרצון. ההתגלות של זה בפועל הגמור כח של בחירה ולאחר מכן כח של תשובה.

כל כח הבחירה שניתן לאדם זה העומק של הכח שיש לאדם כח של שינוי כביכול בור"ע מסר לאדם את העולם להנהיגו בגבולות שלו בכח הבחירה ובכח הבחירה שבאדם האדם בוחר לעשות כך או לעשות להפך יש לו מציאות של שינוי הסכמת הלב לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון עומק הבחירה שהיא בלב התולדה משתלשלת משם הסוגיה של המעשה שהוזכר בהתחלה עבירה אבל השורש של הדבר נעוץ בכח השינוי שנמצא בבחירה ולהיפך ג"כ אפילו אם האדם בחר בטוב או שהוא בחר ברע שייך שיהיה לו מציאות שהוא שב הוא בחר בטוב אם ח"ו הוא חוזר בו זה תוהה על הראשונות אבל עיקר הגילוי בכח התשובה אם הוא בחר ברע והוא שב בתשובה זה עומק כח השינוי שנמסר לאדם יש לו כח לשנות את הדברים מתחילתם זה עצם כח הבחירה יש לו כח לשנות אותם. לאחר מכן שהוא כח התשובה וזה כח השינוי שנמסר לאדם.

כשמבינים א"כ עמוק הוזכר בקצרה ממש קומת השנוי שבאדם מתתא לעילא בקומת המעשה בקומת הדיבור בקומת המחשבה ובקומת עומק הרצון והעבודה של האדם מחד היא לבנות עולם של כח שינוי אבל עד כמה שדבקים רק במדרגה שנקראת כח שינוי אז אפשר להגיע לאופן של מת כמו שהוזכר בהתחלה מחיים למוות זה המעמקים של כח השינוי ולכן עומק

העבודה של האדם היא להתעלות ממדרגת כח השינוי זה היה עומק בחירתו של אדם הראשון זה התחיל להתעלות ממדרגת כח השינוי "חק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם" ששים ושמים לעשות רצון קונם הגילוי של מעמקי נפש האדם יש בו עומק מעבר לכח השינוי יש לו כח של חק זה ההבדל העצום בעומק משורש התורה הקדושה בגילוי מדרגת השתלשלותה לתת בגילוי המצוות בהשתלשלות שלה לתת ובהלבשה של קיום המצוות יש כח הבחירה שהוא מציאות של כח השינוי.

אבל בשורש העליון בפנים שבה נמצא מדרגה שהוזכרה בראשית "זאת התורה לא תהא מוחלפת" ומצד כך המעמקים הפנימים של האדם לא להדבק רק בכח השנוי אלא המעמקים הפנימים של האדם זה להידבק בכח של "חק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם" דייקא שלא ישנו באיזה אופן האדם נדבק באופן שלא ישנו אז כמובן אך הגדרה הראשונה שהוזכר אופן של עבירה והוא דבק במצוות.

אבל יתר ע"כ שזה העומק הגדול זה הסוגיה הנקראת אמונה מה ענינו של אמונה, וודאי שיש מדרגות לפנים ממדרגות בקומת האמונה אבל הפנים של האמונה בערכין דידן השתא כאשר האדם מאמין באמונה שלימה בו ית' שמו אמונה ענינו שהכח שמנהיג את הכל זה הבור"ע והאדם מתעלה מתפיסת כח השינוי שנמסרה לו ע"י הבור"ע ומחזיר את ההנהגה אליו ית' שמו. זה כח שנקרא אמונה. זה לא רק לאחר מעשה שנעשה לאדם צער אז הוא מקבל את היסורים באהבה. הוא מאמין שהכל בהשגחה פרטית הוא מאמין שהכל לטובה. זה וודאי אמת ויציב אבל העומק של אמונה ענינו נחמד עוד פעם שתי כוחות יסודיים ברא בור"ע בעולמו הכח האחד הוא כח של חק כח של חקיקה כח של מציאות דבר בלתי משתנה "אני הוויה לא שנית" "זאת התורה לא תהא מוחלפת" כח השני שברא בור"ע בעולמו הוא ברא כח של שינוי והוא מסר את כח השינוי לאדם כמו שנתבאר עד השתא בהרחבה בס"ד בכל המדרגות של כח השינוי מחד יש עבודה לאדם לעבור את כל עבודת השינוי ולבחור במקום הנכון הצד הטוב שבו אבל בעומק יותר עבודת האדם היא לגעת במה שבמעמקים שלפני השינוי הכח הזה בנפש כמו שהוזכר הוא נקרא אמונה.

אמונה ענינו שהאדם נותן את השטח שלו את המקום שנמסר לו הוא נותן אותו גופא לבור"ע. אז אותו מקום שניתן לאדם כח השינוי בו גופא הוא מכניס את מציאות הבורא ית' שמו. את הנהגתו ית' שמו. הקב"ה מנהיג את הדבר כרצונו אצל הקב"ה ח"ו אין שנוי "אני הוויה לא שנית" הכל צפוי אצל האדם יכול להיות שנויים לטב שנויים לביש וחזרה בתשובה וחוזר חלילה ח"ו. אבל המציאות של בור"ע היא מציאות קבועה, הנהגה מתמדת לא שניתי אין בה נקודה של השתנות.

וככל שהאדם מחדיר את האמונה עמוק עמוק בדעת במח ובדעת לב במעמקי כח ההכרה בהרגשה בתוך לבבו עד שזה משתלשל לקומת המעשה לפי ערכו האמונה בוקעת לתוך המציאות שלו שהכל נעשה ממנו ית' שמו. וזה לא רק כפשוטו כמו שהוזכר שהקב"ה מנהיג שזה בוודאי אמת אבל יש בזה גם עומק של שורש הכח ושורש של כח שהוא בלתי משתנה הכח הבלתי משתנה הוא המקום של גלוי של מציאותו ית' שמו.

כשהכח הזה נוטה למציאות קלקול בנפשו של האדם הוא נקרא טבע. טבע כאשר האדם מביט בו זה נראה לו מציאות קבוע של דבר כשלעצמו. האמונה והטבע הם מאותו שורש של כח אבל במציאות הפוכה לגמרי האמונה מעמידה את המציאות שהכל נעשה ממנו ית' שמו. ללא שום נקודת שנוי הטבע גם מעמיד כזה מציאות כביכול שהדבר לא משתנה אבל בלי הגלוי שזה הנהגת הקב"ה לכן הטבע הוא הסתירה המוחלטת לתפיסת האמונה וודאי כפשוטו שאם זה טבע ומנהגו של עולם אז אין כאן אמונה. אבל יש כאן עומק עצום בסדר הכוחות.

עכשיו נבין לפי זה עמוק שתי הכוחות האלה במעמקי נפשו של האדם דורשים את שלהם לעולם הקב"ה טבע בבריאה את שתי הכוחות הללו וכל אדם משתמש עם שתי הכוחות האלה כמה הוא משתמש עם כל כח וכח והיכן הוא משתמש עם כל כח וכח זהו בבחירתו של האדם אבל בכח השנוי בנ"א משתמשים לרב מנסים להתאים את חיהם למה שנראה להם מנסים להזיז את הדברים כרצונם ולשנות כל דבר שיתאים לרצונם דיליה. הרי שכח השינוי מקיף את הבריאה באופן עצום ונורא כמובן מי יותר ומי פחות. אבל זה סדר החיים של אדם. לקטנו לעיל את עיקרי כח השינוי בהדרגתם בחלק העליון אבל בפועל שלהם למעשה בנ"א הרי מנסים לנסות כל דבר שלא נראה מתאים להם מנסים לשנות אותו העולם מלא מלא מהכח הזה של מציאות של שנוי כסדר יום יום שעה שעה.

אבל הכח הבלתי משתנה איפה הוא נמצא איפה הוא מתגלה זה מה שהוזכר השתא באחרונה אין אדם שיכול לחיות חיים בלי הדבקות בכח הבלתי משתנה אין כזו מציאות של חיים זה לא קיים אלא מאי בחירה נתנה לאדם איפה כיצד ואיך הוא משתמש עם אותו כח אם האדם זכאי אם האדם זך אם הוא בוקע לפנים אז הכח הבלתי משתנה מתגלה אצלו כאמונה שלימה בבורא ית' שמו. ומחד הוא עושה את המלא דיליה במקום הבחירה של כח השינוי כשעור הנכון. ומאיך הוא מעמיק חקר במציאות האמונה ודבק בו ית' שמו. בכח הבלתי משתנה. ומה שנמסר לו בבחירה דיליה הוא פועל בכח השינוי ומה שלא נמסר בבחירה דיליה הוא פועל בהדבקות בכח הבלתי משתנה שהוא אמונה ובדקות הוא כל הזמן מגדיל את האמונה ומקטין את הבחירה.

אבל כאשר האדם לא עמל כסדר להעמיק את אמונתו לא עמל כסדר לברר את האמונה בברור יג' נפה ולראות שזה חודר לתוכו חודר לדעת מח חודר לדעת לב חודר אל ההכרה שבלב אל ההרגשה שבלב ומשתלשל אל קומת המעשה. אז הכח הפנימי שתובע העדר של שני רובץ בתוכו ותובע את שלו. כמובן האדם לא מודע לזה כמעט כלל אבל המציאות קיימת הכח הזה איננו נעלם הוא לא יורד והופך להיות תמון הוא תובע את המציאות שלו תובע כסדר.

אם משתמשים בו כראוי באמונה אז מצאה את מקומו וחל בו זה הצורה הנכונה אבל כשלא משתמשים בו באופן הנכון כשלא מוציאים אותו מהכח לפועל באמונה אז הכח הזה מוצא את מקומו לחול ואיפה הוא חל? הוא חל בזה שהאדם מדבק את עצמו בכח הטבע מה שנראה כפשוטו שהאדם מדבק את עצמו בטבע זה נובע מחמת שטחיות נובע מחמת חיצוניות נובע מחמת חוסר אמונה וודאי שכל זה אמת וכל זה נכון.

אבל יש כאן עומק עצום מדוע בני"א מדבקים עצמם בטבע מעמקי הנפש כמו שנתבאר תובעת להוציא מהכח לפועל את הכח הזה שהוא בלתי משתנה. איזה כח בבריאה הוא הכי בלתי משתנה? בפנים אמונה בחיצוניות טבע לכן בהכרח שהאדם נדבק או כאן או כאן בעומק בתערובת הוא נדבק גם בזה וגם בזה. השאלה היא היחסיות כמה אמונה וכמה הוא נדבק במציאות של טבע.

אבל ברור א"כ הדבר שאדם שאינו עמל כסדר להעמיק את אור האמונה בנפשו אז ההדבקות שלו בטבע תלך ותתחזק בהכרח כי הוא תובע את אותו דבר שיש בו מציאות שבלתי משתנה והתביעה הזו יוצאת מהכח לפועל הוא מדבק את עצמו במציאות הטבע.

בעומק עוד יותר זה דק בנפש האדם מאמין שהטבע לא ישתנה ועל זה הוא פועל ומסדר את סדר חייו כשמתגלה מאמין וזרע אז אם זה מאמין דקדושה הוא "מאמין בחי עולמים וזרע" כלשון חז"ל אבל אלה שאין להם כביכול אמונה בהתגלות בחי עולמים בכח מה הם זורעים? הם מאמינים שהשמש תזרח ויבוא ימות החמה וימות הקציר הם יבואו "חק זמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם" "קיץ וחורף לא ישבתו" כמו שהבטיח בור"ע אחר המבול הם מאמינים שהטבע יש לו מציאות של קיום אז הם גם משתמשים בעומק בכח האמונה אבל זה אמונה שחלה במציאות שמתלבשת במקום של טבע והנפש מתגלה בה הכח הבלתי משתנה של טבע בעומק האמונה שזה לא ישתנה והרי מה שהטבע לא ישתנה זה בעבר מי אמר שלא ישתנה לעתיד? ובעומק אמונה והאמונה הזו מושפלת לתוך ההלבשה של הטבע ששם האדם מעמיד מציאות חייו האלה בעומק זה נקרא המת הגמור.

נחזור לראשית הדברים שנתבאר הוזכר שיש שתי כוחות כח של בלתי משתנה חק וכח המשתנה ועיקר כח השנוי הוא מחיים למוות טהרת המת היא חוקה חוקקתי לך להוציא מתפיסת השנוי לתפיסת הקבע אבל בעומק יותר יש עומק גדול יותר של מיתה זה נקרא רשעים בחייהם נקראים מתים יש מתה כפשוטו מחיים למוות זה המת אבי אבות הטומאה שם יש חוקה חקקתי הלכות טהרת פרה אדומה אבל יש עומק יותר גדול בקלקול של מת מה שייך יותר ממנו מה שהוזכר השתא?

"רשעים בחייהם קרואים מתים" מה כוונת הדבר שרשעים בחייהם קרואים מתים זה העומק של מהלך הדברים שהוזכר בס"ד רשעים בחייהם קרואים מתים כלומר זה לא רק שכח השנוי שלהם מגלה מציאות של מוות מחיים למוות. אלא גם את כח החוקה חקקתי גם את כח החק גם זה נופל אצלם למציאות של מוות. איך כח החק נופל למציאות של מוות? הם הדברים שנתבארו כאשר האדם לא תובע את כח החק בחוקה חקקתי לך "זאת חוקת התורה לא תהא מוחלפת" אז בהכרח כח החק נופל למציאות של טבע והוא מאמין בטבע ובמנהגו של עולם ח"ו כשלעצמו נמצא שהכח של החק עצמו נופל אצל למציאות של חומר נופל למציאות של טבע זה מיתה גמורה.

תורת חיים היא מציאות של חקיקה מוחלטת כח השנוי מחיים למוות זה מת לקחת את כח החקיקה הקבועה הבלתי משתנה ולראות בו טבע ומנהגו של עולם זה מיתה מוחלטת של רשעים בחייהם קרואים מתים זה העומק שמתגלה באופן החריף שבו זה הגדר של רשעים גיהנום כלה והם אינם כלים ואז נעשים עפר תחת כפות רגלי הצדיקים כלומר זה אותם אלו שאין להם יציאה מתפיסה של מוות למה? כי המוות אצלם אם הוא היה מכח של שנוי כמו שיכול לצאת מחיים למוות הוא יכול לחזור ממות לחיים אבל אם הם דבקים במוות מכח החקיקה אז הם תמיד נמצאים במקום של מוות רשעים לדרעון עולם.

שלמות קומת האדם א"כ לצאת משתי החלקים הללו של כח הקלקול לצאת מכח השנוי מטוב לרע כמובן ולדבק בשנוי מרע לטוב שזה עיקר עבודת האדם אבל יתר ע"כ שהכח התובע את הבלתי משתנה יופנה למקום הנכון שמתגלה בנפש הבהמית התחתונה אז האדם דורש יציבות והוא לא דבק באמת ונכון היציב וקיים וישר שזה הקב"ה אז הוא מחפש יציבות של בריאות הוא מחפש יציבות בכלכלה הוא מחפש יציבות במעמד מסוים כלפי חוץ זה יציבות שהיא היפך מציאות האמונה הכח הזה הוא כח שתובע אצל כל אדם את שלו או שהאדם דבק מכח היציבות של הנפש הבהמית התחתונה שהוזכר או שהוא דבק בטבע ומנהגו של עולם שהיא יציבות הוא מאמין בטבע ומנהגו של עולם ח"ו וזה היציבות שמתגלה בו זה הטבע של

החק שלא ישתנה שבו הוא מאמין.

אבל אם הוא זכאי אז הוא חי במציאות האמונה זה נקרא אדם חי בא חבקוק והעמידם על אחת "וצדיק באמונתו יחיה" זה לא חיים שמתהפכים מחיים למוות חיים של גוף יכולים להפוך מחיים למוות חיים שבאמונתו יחיה זה חיים של חקיקת החיים ולוקח מעץ החיים וחי לעולם אכילה מעץ החיים וחי לעולם זה צדיק באמונתו יחיה זה חיים שהאדם דבוק באמונה שהמציאות של הנהגתו ית' שמו. היא מציאות בלתי משתנה אז הוא דבוק בעצם בחי החיים זה עומק טהרה מטומאת מת כשהאור הזה יאיר זה נקרא גאולה השלימה בא חבקוק והעמידן על אחת ו"צדיק באמונתו יחיה" תחיית המתים תהיה בה את שתי החלקים בעומק החלק החיצון זה ממוות לחיים של כח השנוי אבל החלק הפנימי שהוא החלק העיקרי הוא מציאות של הדבקות בכח הבלתי משתנה לא בצד התחתון שבו אלא בצד העליון שבו בו ית' שמו. חי החיים "אני הוויה לא שנית" "צדיק באמונתו יחיה".

- 1] [\[חקת-בלק\]](#)
- 2] [\[שיחת השבוע תשע"ו-ח\]](#)

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur/שיחת-השבוע-067-חוקת-תשענ-חק-שינוי-תשענ>

Links

[1] <http://bilvavi.net/chukas.balak>

[2] <http://bilvavi.net/weekly.shmuess>